

journaal

ZEILVERENIGING HET Y 2020 LENTE

A. Greiner *Amsterdam*

KONINKLIJKE HOF-PHOTOGRAAF

Alle technische voorzieningen voor uw boot van a tot z

- Inbouw, reparatie en revisie van diesel-, benzine- en buitenboord motoren
- Onderdelen voor scheepsmotoren, keerkoppelingen, pompen
- Accurate mobiele service dienst
- Groot assortiment nieuwe en gebruikte motoren en onderdelen
- Lassen, draaien en freesen
- Watersportartikelen

Oosterseskade 5 1011 LH Amsterdam
 Tel: 020 - 625 16 15 / Fax: 020 - 624 99 89

Dealer van: Solé / Sabb / Ruggerrini / Renault / Selva buitenboordmotoren / Johnson pompen / Technodrive keerkoppelingen

JACHTSERVICE
 AMSTERDAM

www.jachtservice.nl

De kim

135 jaar geleden, op 3 april 1885, richt een groep Amsterdamse zeilers een nieuwe vereniging op met de naam 'Zeilvereeniging Het Y'.

De eerste 'President' van deze nieuwe zeilvereniging is Christiaan Jaski, fabrikant en makelaar in schepen, eerst woonachtig in Edam en later Amsterdam. Zijn portret siert de voorpagina van dit Y Journaal. Na een vliegende start kent Het Y hoogtepunten, maar ook dieptepunten, vooral in de crisisjaren 1930 en de Tweede Wereldoorlog. Er is tijdens het dieptepunt van de crisis zelfs serieus overwogen om de vereniging op te heffen omdat teveel leden hadden opgezegd.

Zover is het gelukkig niet gekomen, Het Y toont al 135 jaar veerkracht en beweegt mee met zijn tijd. Steeds komen er nieuwe leden met nieuwe schepen. Ze zoeken en vinden bij Het Y gezelligheid en kameraadschap, en soms ook hulp of advies. En last but not least goede ligplaatsen en voorzieningen.

Het Y is zich bewust van zijn lange en rijke geschiedenis en is daarom in overleg getreden met Het Scheepvaartmuseum en het Stadsarchief over het onderbrengen en toegankelijk maken van ons oude verenigingsarchief. Er is een 'commissie archief' ingesteld en in het volgende Y Journaal hopen we hier meer over te kunnen vertellen.

Dit tentennummer bevat maar liefst drie zeilverhalen van leden die verre zeereizen niet schuwen. Frank van Koten herinnert ons aan de reis van de Colin Archer Holland en roept leden op zich deze zomer aan te sluiten bij de jubilerende Colin Archer Memorial Race. Jan van Mierlo en Jaap van de Harst nemen ons mee naar de Britse eilanden. Dichter bij huis blijft redactielid Piet Schoemaker. Hij schrijft over zijn Friese

grootvader, die een van de eerste charterschippers van Nederland moet zijn geweest. Het artikel van Michiel Veitkamp bewijst hoe sterk het wedstrijdzeilen geworteld is in Het Y.

De redactie wenst jullie allen een bruisend nieuw zeilseizoen toe - en vergeet niet om je verhalen naar onze mailbox te sturen!

Namens de redactie,

Henk Dessens, hoofdredacteur.

N.B. Vlak voor het ter perse gaan van dit nummer werd bekend dat de seizoensopening op 5 april niet doorgaat en voorlopig is verplaatst naar 10 mei. De ALV van 20 maart is verplaatst naar 17 april.

Er zijn meer activiteiten gewijzigd. Volg voor de meest actuele informatie en data de berichten op de website, www.zvhety.nl

AMSTERDAMSCH FIJNHOUT

Houtexpert sinds 1898

Hout voor uw boot

T. 020 - 6882100 | www.fijnhout.nl

Durgerdam

Nu ik dit schrijf is volgens de kalender net de meteorologische lente begonnen. Waar was de winter de afgelopen maanden? Het leek wel een lange herfst met storm en heel veel water. Het ging er onstuimig aan toe in de Y-haven, menig dekzeil moest het afdragen tegen de harde wind, maar gelukkig bleef het daarbij op een incident na.

Tijdens een storm (de zoveelste) is bij het weglopen van het water een zwaardklamp van de Titaan (plaatbodem) op de kop van de buitensteiger blijven hangen met het gevolg dat het dek zo'n 25 cm is gezakt. Dit moet met een takel weer op hoogte worden gebracht.

Intussen is Ton Verheul onverdroten verder gegaan met het opknappen van de passantensteiger bij de mastenkraan, nu met hulp van Rob Bogert, die op zijn schip woont (dat te koop ligt) aan de Durgerdammerdijk. Onze havenmeester Rik was 6 weken in warmere oorden (Bonaire) om zijn zwager te helpen met het leggen van een hardhouten vloer in diens woning. Nu Rik terug is brengt hij de daar opgedane ervaring direct in de praktijk met het vervangen van veel slechte planken op de passantensteiger. Hiervoor moest wel eerst een stalen ligger van ruim 6 m lang worden aange-bracht en wie kan dat beter en heeft als oud-constructeur van de werkloze tijdens de renovatie van de haven in de jaren 90 de meeste ervaring? Juist, Chiel Koops. Bewonderenswaardig zoals hij in een mum van tijd het frame op vakkundige wijze aan elkaar laste, terwijl hij ook niet meer de jongste is. Het had trouwens niet veel gescheeld of het hele feest was niet doorgegaan omdat Chiel bij een verbouwing thuis bijna zijn vinger kwijt was. Ton Verheul

Foto: Ger Langhout

had minder geluk want bij het opzetten van de tent voor de nieuwjaarsreceptie sloeg hij het topje van zijn vinger af. 'Kan gebeuren' was zijn reactie. Wat erleden al niet over hebben voor hun cluppie.

Geen erelid, maar gewoon lid, is Ruud Porsius, een vakman pur sang, op wie wij en in het bijzonder Ton altijd een beroep kunnen doen. Het gebeurt regelmatig dat een stuk hout niet past waarop we naar Ruud gaan of ie het even langs zijn vlakbank kan halen' en luttele minuten later heeft ie het voor elkaar, op de millimeter nauwkeurig. Inmiddels heeft hij voor de jachthaven een schitterend werkstuk gemaakt van oude hardhouten steigerdelen, wat dat is kan ik nu nog niet verklappen. Een goede reden om naar de ALY te gaan en het te kunnen aanschouwen.

Voor het komende zomerseizoen hebben slechts drie leden op de wachtlijst een vaste plek gekregen in Durgerdam en voor een vierde lid is een plekje in Marken beschikbaar. Ik hoop jullie binnenkort weer op de haven te zien.

Ger Langhout, Havencommissaris Durgerdam

Marken

Van Marken valt niet veel nieuws te melden als ik dit stukje begin maar schrijf. Er zijn vijf schepen die overwinteren, een normaal aantal. Er zijn er altijd maar weinig die blijven liggen. Op een totaal van 35 ligplaatsen kon iedereen zijn boot op veilige Coronavirusafstand van de anderen leggen.

Bij het ter perse gaan van dit bericht was er dus ook geen uitbraak te melden op Marken. Vorst is er überhaupt niet geweest. Zelfs geen vlesje ijs.

De stormen van de afgelopen winter (het ging toch tekeer en dat dagen-wekenlang achtereen) hebben geen schade aangericht op een enkel ingescheurd dekzeiltje na. Wel was er op een gegeven moment een meter water weggeblazen uit de Gouwzee, maar je weet dat het ook weer terugkomt. Ik hoop dat er in het seizoen nog een beetje wind over is om mee te kunnen zeilen na alle stormen.

Er zijn geen grote veranderingen op de haven De Wad'nbeautje van Marko Zonneveldt is verkocht; hij stopt met zeilen. In zijn plaats komt Andre Kooyman met de Aubin Marine, een Tequila 7302. Jos Waltmans slaat een seizoen over. Daarvoor in de plaats komt Chris de Visser die nu zijn derde seizoen ingaat als zwerper. (Die krijgen we er nooit meer uit, vrees ik).

Piet Roos heeft na rijp beraad na het overrijden van zijn Neeltje besloten nog een jaar bij te tekenen, tot onze grote vreugde. Hij komt zo nog eens onder de mensen en vindt het eigenlijk ook nog wel leuk. Er zal dus ook in het komend seizoen een beroep op de koffiezetters worden gedaan.

Bouke Blijdestein, havencommissaris Marken

Foto's: Henk Dessens

Het lekkerste vers
zo van het land
in je mand!

Versmarkt

ma-za 09:00-20:00

zon 11:00-19:00

Restaurant

Aan Tafel bij Landmarkt

ma-za 09:00-22:00

zon 11:00-22:00

Schellingwouderdijk 339, 020-490 4333, www.landmarkt.nl

Korte Berichten

P. Altink Jr.

Recent ontdekte Simon Schermerhorn, lid van de Koninklijke Watersportvereniging Sneek, waar de boeier Elisabeth van P. Altink Jr. (1849-1904, medeoprichter van Zeilvereniging Het Y) was gebleven. Deze boeier werd in juli 1898 verkocht aan de bekende kunstschilder W.B. Tholen. Tot 1 juni is er in Museum Dordrecht een grote tentoonstelling van het werk van W.B. Tholen. In het volgend nummer van het Y Journaal verschijnt een artikel over het voormalig Y-bestuurslid P. Altink Jr. en zijn schepen.

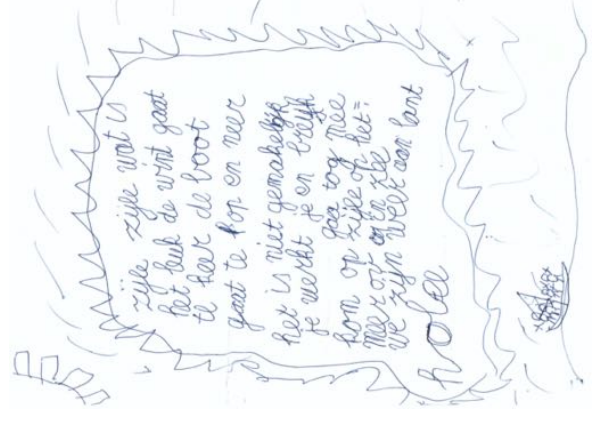
Rectificatie

Bij de foto van ons nieuw benoemde erelid Jaap Porsius in het vorige Y Journaal is per abuis niet de goede voornaam vermeld. Nogmaals van harte gefeliciteerd Jaap!

Uitreiking Lustrumboek 135 jaar ZV Het Y

T.g.v. het 135 jarig bestaan van ZV Het Y verschijnt een Lustrumboek, dat op zondagmiddag 5 april 2020 gratis wordt uitgereikt aan de leden in de clubark te Durgardam. Zie ook de Evenementenkaldender op pagina 30.

Holeel

Dit gedichtje werd geschreven door Maarten, kleinzoon van Coby Fransen.

DEKKER WATERSPORT

MAAK VAN EEN BEZOEK AAN ONZE WINKEL EEN PLEZIERVAART!

DE MEEST GESORTEERDE
WATERSPORTSPECIALISTEN
VAN NEDERLAND!

Bij ons kunt u gratis aanleggen en (op aanvraag) GRATIS overnachten!

Dekker Watersport biedt u extra veel watersportplezier als u met de boot komt. Gratis aanleggen, pal voor onze winkel en de mogelijkheid om gratis te overnachten zodat u op uw gemak onze winkel kunt bezoeken.

Vanaf het Noordzeekanaal vaart u zijkanaal F of Schiehavenkanaal in. Aan het eind gaat u langs de Bruynzeelhallen rechtsaf.

Water en 220 V is aanwezig.

Voor een voordelige koers, onze coördinaten:

52° 25.872' N 004° 49.307' E

Pieter Ghljzenlaan 4, NL 1506 PV Zaandam
☎ 075-616 33 62 | info@dekkerwatersport.nl

Niet gezeild, dus niet verkleumd maar wel verwend

Foto: loop van der Meer

Zoals bekend is er elke eerste zondag van de maand tijdens het winterseizoen een zeilwedstrijd én een droog evenement.

Afgelast

Na schrikkeloos 29 februari blijkt ook 1 maart zo onstuimig dat de winterwedstrijd wordt afgelast. Dan is het afwachten hoeveel Y leden zich verzamelen in het clubschip. Secretaris Bob van der Winden: "Is er een plan B?" Nou, nee. Dat is niet nodig want de opkomst is tot nu toe redelijk stabiel, zo tussen de 30 en 40 leden. Traditiegetrouw krijgen teruggekeerde, verkleumde zeilers erwtensoep en/of chocolademelk opgediend. Pas daarna zijn de 'droge leden' aan de beurt.

Vijf stand-up comedians

Nu is het: niet gezeild, dus niet verkleumd maar wel verwend. Vanaf 15.30 uur zijn de 33 Y leden verwend met het gezelschap van vijf standup comedians, vaderlijk ingeleid en vakkundig aan elkaar gepraat door senior comedian Arjen (ouwehoeren is hem met de paplepel ingegoten, zijn wieg stond in de Horeca). Ik zal niet proberen om de vijf acts te reproduceren, want dat is onbegonnen werk. Dus presenteren ik hier enkele losse

florders, ik pik er drie uit. Voor de goede orde: het gaat om acts in de try-out fase.

Makkum en Brunssum

Wouter beschrijft als optredend comedian zijn makkie met twee dorpen, Makkum en Brunssum. Vooral het laatste plaatsje krijgt er van langs. Tot een van onze vrouwelijke leden naar voren treedt en het beleefde maar resoluut voor Brunssum opneemt. Ingekort:

"U komt van Brunssum?"

"Nee, ik ben van Maastricht".

"O, mevrouw dat is een prachtige stad".

"Maar Brunssum, tjá, dat is toch...."

"Daar komen mijn ouders vandaan!" Een hilarische en vliegende start van Wouter.

Lust voor het oog

Davy: "Wij zijn zwanger." En hij staat daar voor de bühne zo intens gelukkig te wezen dat, los van de grappen, zijn act een lust is voor het oog.

Oscar Arnold doet een onnavolgbare slowmotion-autistenact. zo overtuigend ingeleefd dat het verschil tussen echt en gespeeld even lijkt te verdwijnen. Van zijn top 100 van getallen onder de honderd tot het Durgerdammerservicenummer- burgerservicenummer.

Gouden kalf

Persoonlijk is mijn prijs naar Oscar Arnold gegaan. Maar: het is geen wedstrijd, dus alle vijf krijgen van mij een gouden kalf. Resumerend: een geslaagde middag met een doortastende barploeg en een volstaan Y leden gezelschap.

Namens de evenementencommissie

loop van der Meer, Qual, Durgerdam

Column Kleine bootjes

Ik heb iets met kleinere boten. Op de een of andere manier is het behapbaarder dan een dikke 40-voeter (of nog groter).

Toen ik jong was en met mijn vader meezeilde, hadden we een Midget 20. Van Naarden naar Enkhuizen was een volle dag zeilen, minstens acht uur. Later kwam er een Marieholm 26 (geen IF), die wel sneller was, dus dat was fijn. Daarna kwam een Sirius 32 DS, die we uit Duitsland hebben overgevoerd. De grap was dat we met al die boten steeds de kleinste waren in de havens waar we kwamen. Vreemd om dat te bedenken, terwijl ik nu om me heen toch ook een heleboel kleinere bootjes zie.

Op Youtube volg ik een aantal gelijkgestemde kleinebootjesbezitters, die de mooiste avonturen beleven met hun schepen. De meest aansprekende voor mij zijn Holly Martin, die met haar Grinde de wereld rond aan het zeilen is, Tarka, van een Amerikaan die samen met zijn Nederlandse vriendin een reis doet om de teeloegang van het koraal onder de aandacht te brengen, de Sailing Frenchman, Hugo, die nu bemant op een Clipper70, maar die met een Ecume de Mer (8 meter) naar de Carib is overgestoken en nu zijn zinnen heeft gezet op een Transat-campagne. Voor de liefhebbers van onze Noordzee mag natuurlijk Erik Andraa in dit lijstje niet ontbreken, hoewel hij geen kleine boot heeft.

Zelf heb ik ook een Grinde, Randi, die met haar 27 voet behoorlijk doorzeilt. Er moet veel aan gebeuren, omdat ik dat wil, niet per se omdat het nodig is. Niet het kleinste bootje, maar wel netjes aan de onderkant van het zeewaardige spectrum. Zeewaardig ja, meer dan een heleboel grotere boten. Kijk maar naar Holly

Dit jaar wilde ik meevaren met de Small Ships Race, omdat het dan voor mij beter voelt bij mijn eerste oversteek op eigen kiel. Helaas gaat de Race dit jaar niet door, en bovendien is 27 voet te groot voor de SSR (kun je nagaan, helden!). Misschien ga ik dan toch gewoon zelf. Meevaren met de Zeilersforum Pinksteroversteek, of misschien gaan er wel meer mensen van Het Y rond die tijd. Iemand zin om op te stappen?

Mendel Stecher, Randi, Durgerdam

Links:

Windhippie Sailing: https://www.youtube.com/channel/UCn13QXRI-whcqjBrw-z_htw

The Adventures of Tarka: https://www.youtube.com/channel/UCQnn8YwfzT8_TyJMsw6Ehg

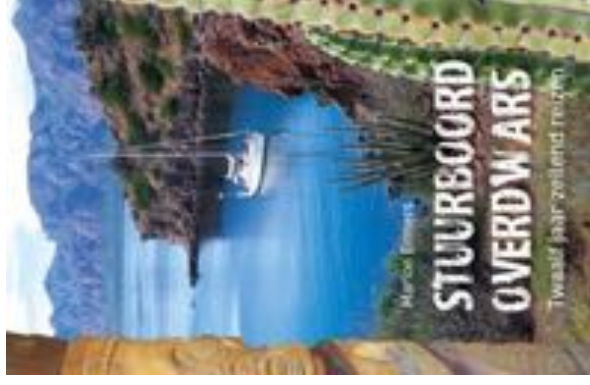
The Sailing Frenchman: <https://www.youtube.com/channel/UCJbn52PJDbVxYf0foCl16oQ>

No bullshit just sailing: <https://www.youtube.com/channel/UCUH6fLsV617WKEmf7VKfAW>

De schipper leest

Y-lid Klaas Jan Hoeve van boekhandel L.J. Harri te Amsterdam en Jan C.M. Maat van Observator te Rotterdam bespreken drie aanraders om in de kuip of de kajuit te lezen en gezellig bij weg te dromen.

Daarbij wordt ook duidelijk dat de auteur, die in het begin amper iets van zeilen afweet, gaandeweg uitgroeit tot een krachtige en ervaren zeezeiler. Marion en Bert leggen 42.000 zeemijl af; meer dan één wereldronde. Onderweg wisselen ze van boot.

De Seebaert verkopen ze in Guatemala, en in Virginia in de VS kopen ze Luna Azul. Stuurboord overdwars leest als een roman en is daarbij heel mooi uitgegeven.

Stuurboord Overdwars, Marion Emers, hardcover, 284 pagina's, ISBN 9789090324746, € 20,00

Bloemlezing ZeilNoord. Meer dan 100 noordvaarders vertellen hun verhaal

ZeilNoord is een facebookgroep van zeilers en motorbootvaarders die hun boeg naar de Scandinavische wateren en de Oostzee hebben gericht.

René Vleut, auteur van de 'Vaarwijzer Scandinavië en de Oostzee' (Hollandia) en de e-boeken 'Door de Duitse Bocht' en 'Naar Noorwegen, de lange

weg' (Watersportmedia), is de beheerder van deze groep. Aan de oproep die René aan het begin van het afgelopen seizoen plaatste gaven de leden massaal gehoor: elkaar op de hoogte houden van alles wat te maken heeft met hun geliefde zeilwateren.

De berichten en foto's bleven maar binnen stromen. Uitgever en samensteller kozen er voor om al die nuttige berichten op ZeilNoord te bundelen in een bloemlezing. Hierbij werden de meest relevante berichten in meer dan 30 hoofdstukken bij elkaar gebracht en ontstond een bloemlezing van verhalen van ZeilNoord leden. Van de Noorse fjorden tot de Finse wateren en alles wat daar vanuit Nederland tussen zit. Leuke plekken en havens

Twalf jaar zeilend reizen

Na een meedogenloze ontgroening, onstuimig vaarwater, een gewapende overval aan boord in Brazilië, reismoeheid, ontelbare paradijselijke eilanden, parelwitte zandstranden en idyllische dorpjes is daar dan, na zeven jaar, het land van haar dromen: Mexico. Daar wil ze graag blijven. Het loopt anders. Ze zeilt verder naar Polynesië in de Stille Oceaan. Stuurboord Overdwars is een aaneenschakeling van kleurrijke verhalen die twaalf jaar zeilend reizen vastleggen. Op een levendige manier beschrijft Marion Emers niet alleen de mooiste gebeurtenissen maar ook de soms angstaanjagende situaties. Haar verhalen ontrent de schout aan informatie omtrent de zeilroutes over de wereldzeeën en over de ruim vijftig landen die Marion, samen met haar man Bert, weet te bereiken.

die veranderd zijn, tips voor bepaalde routes, ankerplaatsen en ankerboeien. Vragen over waar je je boot het beste kunt achterlaten, maar ook hulp vragen over technische problemen, en niet te vergeten lief en leed aan boord plus het eeuwige thema van het weer. Het kwam allemaal voorbij op ZeilNoord. Hiermee werd ook een tot nu toe onoplosbaar probleem van alle Pilot-schrijvers opgelost, namelijk dat een Vaargids snel verouderd waardoor de behoefte ontstaat aan aanvullingen en correcties. Zo ontstaat er een oneindige kennispoule waaruit nu iedereen kan putten. Ineens krijgen losse flodders van zeer waardevolle bijdragen een samenhangende betekenis en geeft de Bloemlezing antwoorden waar huidige en toekomstige ZeilNoord vaarders uit kunnen putten. Hierdoor wordt het varen in deze wateren niet alleen een persoonlijk avontuur, maar weet je dat je lotgenoten vaak ook in hetzelfde schuitje zitten.

E-boek, Prijs: € 1,00

Het e-boek is alleen te koop op de webshop van Watersportmedia:
www.watersport-e-boek.luondo.nl

Het geluk leeft aan boord, Geluk en ongeluk op de oceaan

Na een eerste kleine druk, die voornamelijk aftrek vond in Vlaanderen, heeft Watersportmedia deze titel overgenomen. 'Het geluk leeft aan boord' is een reisverhaal van twee mensen die aan boord van hun zeilboot Agapetos gewoon genieten van het bij elkaar zijn, het lekker eten en het avontuurlijk leven. Els en Chris laten ons mee genieten van hun geluk om gedurende hun vier jaar durende wereldomzeiling elke dag opnieuw samen te

kunnen zijn. Als kers op de taart ervaren ze een enorme solidariteit onder wereldzeilers en ontmoeten ze eilandbewoners die onvoorwaardelijk gul zijn. Maar ook 'het ongeluk zeilt mee'. In de golf van Biskaje verzeilen ze in een zo zware storm dat ze overwegen om hun wereldomzeiling stop te zetten. In het Caribische eiland Martinique moet Agapetos op het droge met een lekkend roer. Op weg van de Galapagos eilanden naar de Marqueses laten de stuurautomaten afweten. Op weg naar Nieuw-Zeeland gaat de motor stuk en liggen ze dagen te dobberen omdat er geen zuchtje wind is. In de Indische Oceaan zitten ze een week opgesloten in een bijzonder hevige storm met metershoge golven. Na het rondenvan Kaap de Goede Hoop zeilen ze op een slapende walvis waardoor ze hun roer verliezen... 'Het geluk leeft aan boord' leest als een klassiek avonturenverhaal, maar is tegelijk een boek over levenskunst.

'Het geluk leeft aan boord', Els en Christian Van Kerckhove, Uitgeverij Lanasta/Watersportmedia, 326 pagina's, full colour, ISBN 9789086161201, alleen te koop bij L.J. Harri en (via Bol.com) bij Watersportmedia, € 19,95

HET GELUK LEeft AAN BOORD
MET GELUK ZEILT MEE

Lustrum Zeilvereniging het Y 1885-2020

Viering van het 25-jarig bestaan van ZV Het Y in 1910. Vooraan, geknield, voorzitter E.H. Crone

In het lustrumjaar 2020 (135 jaar ZV het Y) zijn er verschillende activiteiten gepland.

Te beginnen op 5 april: dan vindt de seizoen opening plaats en de aftrap van het lustrum.

De belangrijkste evenementen vinden plaats tijdens het grote lustrum feestweekend op 6 en 7 juni.

We lichten alvast een tipje van de sluier op:

- Op zaterdag:
 - In de middag zeilwedstrijdjes en verschillende activiteiten voor de jonge leden
 - Een lustrum borrel
 - Een spectaculaire entree van een

spectaculaire band (inderdaad: geen shanty koor)

Op zondag:

- Een gezamenlijk riant ontbijt (zo ongeveer als bij het lustrum 2015)

Dan op 12 september de tweede 'Floating Movie' en een lustrumconcert.

Tot zover alvast.

De evenementencommissie

Pampusregatta 7-8 september 2019 Winnen moet je leren, protesteren ook

De Pampusregatta is een tweedaags zeil-evenement van ZV 'Het Y', R&ZV Naarden en WSV Flevo mare. Vorig jaar waren we met de Eeve goed voor een tweede plaats in de SW-klasse. Hoe zouden we het doen in de ORC4, waar we voor het eerst in meevoeren? We hadden werkelijk geen idee.

ORC en ORC4 samengevoegd

Tijdens de Deltaregatta in Colijnsplaat: in het voorjaar was al gebleken dat de Marieholm IF best mee kon komen in de ORC4-klasse, maar tijdens de Pampusregatta werden ORC 3 en 4 samengevoegd tot een startveld van 11 boten. Het was wel het wedstrijdwater waar we dinsdagsavonds ook streeden en een aantal boten kenden we als vaste tegenstanders. Het was moeilijk om een inschatting te maken en we stapten vrij argeloos in de boot. Menno Mostert versterkte Team Versluis als stuurman.

Zaterdag

Op zaterdag staan er drie korte upwind-downwindwedstrijden op het programma. De wind is licht en instabiel uit het noorden. De eerste race eindigen we ergens in de middenmoot. De tweede race is er een

windshift op driekwart naar de bovenboei. We reageren alert en zijn voor de snelle jongens' bij de bovenboei. We gaan overstag en geven de Black Magic Woman (Waarschip 10.10) ruimte, maar deze pakt veel te veel ruimte en we loeven op tot in de wind om een aanvaring te voorkomen. Wij lagen over bakboord en zij over stuurboord. Protest!

In de shit

Maar ondertussen zitten we diep in de shit: we liggen stil bij de bovenboei en niet iedereen snapt wat wij daar doen. We moeten een half veld voor laten gaan en gaan als vijfde over de lijn. De derde race varen we gewoon lekker. Ondanks de penibele situatie in de vorige race zien we dat we meekomen en is ons zelfvertrouwen

Team Eeve: Wouter, Michiel en Menno. Foto: Twirre Bogaard (ook foto boven).

gegroeid. We eindigen als derde en daar hebben we een goed gevoel over. Onze rating is echter nog een black box.

Het protest

In de haven maken we het protestformulier op. Menno loopt naar de Black Magic Women om verhaal te halen. Dit is geen goed plan. Je hoort je opponent inzicht in je argumenten te geven, we concentreren ons op ons eigen verhaal. We gaven het formulier af bij het wedstrijdcomité en op het mededelingenbord verschijnt het tijdstip dat onze zaak dient. De schippers worden opgeroepen en de deur van de protestkamer gaat dicht. De tijd tikt weg. Dan komt Wouter naar buiten: getuigen worden erbij gehaald. Menno gaat mee en ik druk hem op zijn hart: "Zag niet te veel, blijf op je handen zitten". De vrouw met wie ik een tijd gezellig heb staan praten kijkt me aan en zegt: "Oh, je hoort bij de tegenpartij. Je leek zo aardig". Kans verkeken. Ook de uitspraak neemt een verkeerde wending. Het was niet duidelijk over welke boeg we lagen en verklaringen waren tegenstrijdig dus het protestcomité kreeg geen duidelijk beeld van de situatie. We verteilen.

Tevreden

Maar we winnen ook. Als de uitslagen zijn opgehangen staan we één. De rating valt goed uit en we hebben goed gevaren. Op de de zeilvereniging is het 's avonds feest, de uitstekende coverband laat de clubbark deïnen. Maar na een heerlijk buffet zijn wij stilletjes afgedropen: we hebben alle redenen om fris aan de start te verschijnen.

Zondag

Wel fris - na een heerlijke douche in de nieuwe verenigingsfaciliteiten - maar ook een tikkeltje nerveus waren we de volgende ochtend naar het startgebied bij Pampus. De onbevangenheid is weg, we hebben een positie te verdedigen. We besluiten dat ik aan het roer ga zodat Wouter en Menno alle gelegenheid hebben voor optimale zeiltrim tijdens de middellangebaanwedstrijden. Mijn eerste start is naar mijn opluchting zeker niet slecht en de nieuwe indeling werkt. Het is nogal een ingewikkeld parcours dat we moeten afdleggen, maar ook leuk met ruime windse rakkens. Na de eerste boeironding moeten we halverwege snel de spinnaker binnen halen: het trekt helemaal dicht en achter ons zien we spinnakers botten scheef trekken en alle kanten uitwaaien. Het is gelukkig maar een kort moment maar het veld is flink door elkaar gegooid en wij zijn onze voorsprong kwijt. We eindigen als vijfde. De laatste race wordt de wind steeds minder; uiteindelijk wordt ook de baan ingekort. We komen op de 7e plaats aan. Is het genoeg? Boten die we de dag ervoor achter ons konden houden, zoals de Mantissa – onze vaste tegenstander in de dinsdagavondwedstrijden- finishen voor ons.

De Mantissa van Karim Kat. Foto: Twirre Bogaard

Eeve op weg naar de finish. Foto: Twirre Bogaard

De Trintel-wisseltrofee

We varen de Eeve eerst terug naar Naarden. In de auto krijgen we een berichtje met daarin de tabel van de uitslag: Yess, bovenaan, eerste plaats én dat in de ORC! Met een stalen gezicht lopen we de clubbark binnen maar het lukt ons niet net te doen of we van niks weten. Joop van Rijn feliciteert ons al. Spijt hebben ze, dat ze ons niet hadden opgegeven bij de onderlinge clubwedstijd. Dan volgt de prijsuitreiking. Namen worden genoemd, bemanningen worden zich naar voren, prijzen worden overhandigd en foto's gemaakt. Het gaat allemaal een beetje langs me heen, wat een roes. Wij zijn aan de beurt. Ik druk Joop mijn smartphone in handen voor de foto. Wouter krijgt een gegraveerd glas als prijs. Maar dan blijken we ook winnaar van de Trintel-wisseltrofee voor de best presterende boot in de ORC: een zilveren 'boei' uit 1957 op een toren van schijven. Wouter krijgt de trofee niet mee naar huis, hij gaat direct de vitrinekast weer in.

Napraten

We praten gezellig na met onze tegenstanders van de Black Magic Woman en de Mantissa. Als winnaar krijg je nieuwe vrienden, dat is even wennen. We worden gezien en serieus genomen. We vragen ons af, wat er tijdens het komende NK ORC4 in Muiden gaat gebeuren als wij hier winnen, en slechts 5e waren op ons Zomerevenement.

Michiel Veldkamp, Bemanning Eeve, Naarden

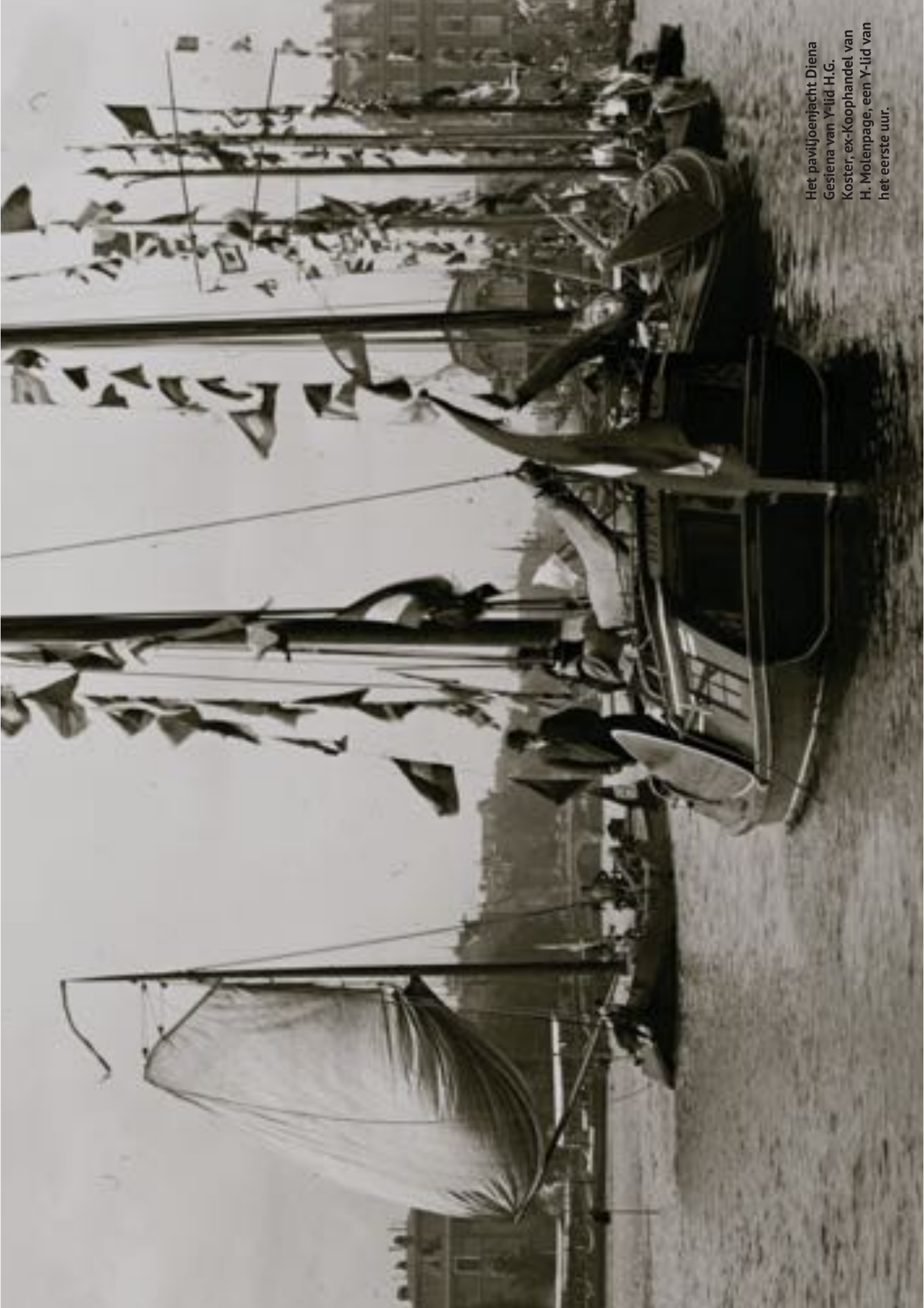
Wouter met de Trinteltrofee.

De Trinteltrofee

De Trinteltrofee is een historische prijs van de Trintelrace die in 1957 voor het eerst werd gevaren. Het is een zilveren model van de Trintelboei op een hardhouten voet, een geschenk van de Koninklijke Nederlandse Stoomboot-Maatschappij (KNSM). Op de voet staan namen van illustere winnaars zoals A.E. Dudak van Heel jr en D. Koopmans. Binnenkort staat W. Versluis (Eeve) daarvoor. Bij het samenvoegen van de Trintelrace en Hooikistrace tot Pampus Regatta is besloten deze prijs in ere te houden door hem toe te kennen aan de boot met de beste score in ORC. De prijs wordt vanwege de historische waarde niet meegegeven en blijft in het clubgebouw van ZV Het Y.

"Mocht afgelopen weekend onderdeel zijn van team Eeve. We werden winnaar in onze ORC groep en overall ORC. Prachtig om al dat carbon en kevlar op rating en regelmatig ook op de baan achter ons te houden."

Menno Mostert (stuurman).

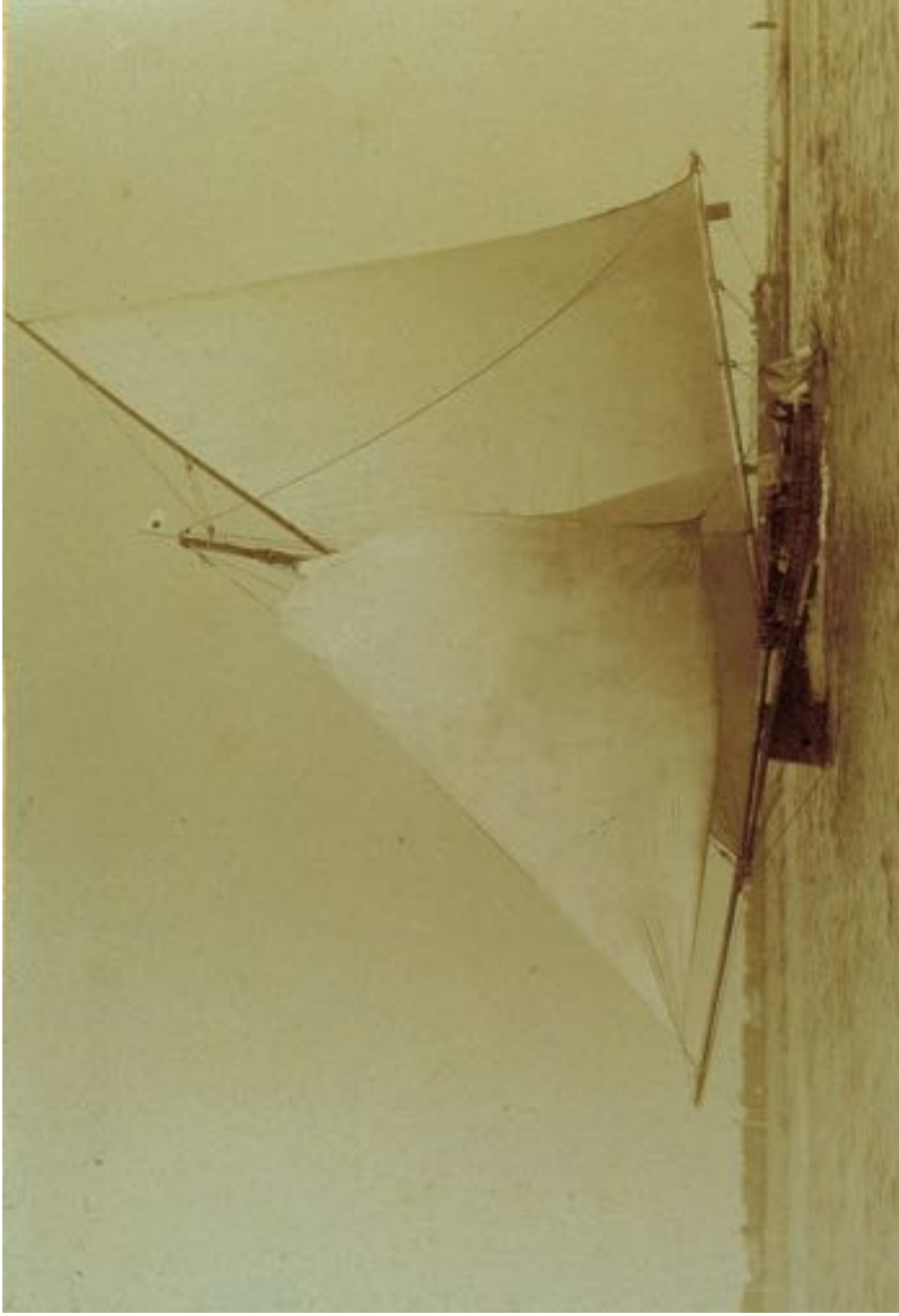

Het paviljoenjacht Diena
Gesiena van Y-lid H.G.
Koster, ex-Koophandel van
H. Molenpage, een Y-lid van
het eerste uur.

Centerboards en Het Y

Overgewaaid uit de Verenigde Staten

Tegen het einde van de negentiende eeuw kozen steeds meer Y-zeilers voor een scherp jacht in plaats van een rond- of platbodemjacht. Zeer populair werd de centerboard, een nieuw scheepstype dat werd uitgevonden aan de oostkust van de Verenigde Staten. Oorspronkelijk waren het werkschepen voor ondiep water, maar al snel werden ze ook populair als plezierjacht.

Een reis met de Anna P²

Aflevering 4. Schotland en de Ierse Zee

Het werd erg donker. Wij kregen er geen wind uit maar toen we na de sluis hadden vastgemaakt en een praatje maakten met de schipper van een ander jacht, keek hij ons veelbetekenend aan. Zo van "jullie hebben het niet gemakkelijk gehad". Hij was net binnengekomen uit het westen en stond te trillen op zijn benen van de spanning. Hij was door een hel gegaan en wij waren heel langzaam door het oog van de naald gekropen. Het geluk is met de dommen.

Door het Crinan kanaal

's Avonds bleek Jaap ons weer gevonden te hebben. Ieder jaar vaart Jaap Metzlar een paar dagen met ons mee. Met de hulp van onze verbindingsman Willem Rotermund in Amsterdam en de telefoon weet hij ons elk jaar weer te vinden. In het kanaal kwamen we veel jachten tegen die al een dag in het gebied van de Clyde hadden gewedstrijd en nu, net als in een Flevoorce een dag in het noorden gingen wedstrijden.

De Anna P²

In de zomer van 1995 maakte Y-lid Jan van Mierlo een zeereis om de Britse eilanden. In de komende afleveringen van het Y-Journaal publiceren we zijn reisverslag, dat eerder verscheen in De Geus.

Oban

Op 13 juli 1995 vertrokken we uit Tobermory en voeren naar Oban. Veel zon, weinig wind. Oban is een centrale plaats in West Schotland. Er is geen marina, maar er liggen veel moorings voor gasten. De stad heeft trein- en busverbindingen en daar kwam Karen Bollen (een zusje van Sonja) met de bus aan. We zijn nog geen maand onderweg.

Het geluk is met de dommen

Met hetzelfde prachtige weer gaan we de andere dag naar de ingang van het Crinan Canal. Er stond die dag bijna geen wind. We verdedden te lang onze tijd met het genieten van de aanblik van een school bruinvisjes die, net als wij deden, zich zoetjes door de stroom en het zachte windje laten meevoeren door die prachtige archipel. Het tij keerde voor wij er erg in hadden. De stromen water die daar toen ineens zo nodig van de Atlantische Oceaan tussen al die eilanden door richting Noordzee moesten vloeien deden dat met zoveel kracht dat wij, op de motor varende, maar nauwelijks voortgang maakten tegen dat geweld in. Het kostte vreselijk veel tijd om die laatste mijlen af te leggen. Zoveel tijd dat we moesten toezien hoe zich in het westen een geweldig onweer ontwikkelde.

Dat Crinan kanaal is de scheiding tussen het noorden, waar je bijna geen andere jachten tegenkomt en het Clyde gebied waar op vrij grote schaal watersport wordt bedreven. De sluisen in het kanaal bedien je zelf. Jaap speelde met verve de rol van een Schotse sluiswachter. Bij Glasgow in de buurt zijn veel jachthavens en marina's te vinden. Wij dronken koffie in weer een Tarbert (zie de vorige aflevering), ankerden nabij Burnt Island en vonden later een mooring in Lam Lash Bay. Dit is een grote baai in het eiland Aran die door Holy Island van de zee wordt afgesloten. De baai kan een veilige ligplaats bieden aan tientallen grote koopvaardij- of marineschepen. Tijdens ons verblijf daar was de baai, op een paar jachtjes na, leeg. Met onstuimig weer lig je hier wel veilig aan je mooring, maar comfortabel is het dan niet. De baai is te groot. Je hebt er te weinig opper.

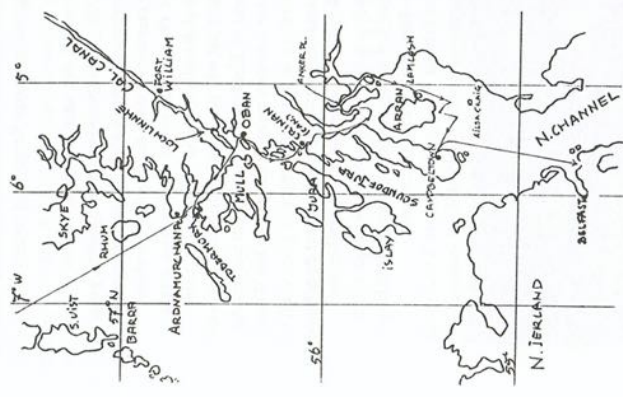
Hachelijk avontuur bij Holy Island

Holy Island wordt door boeddhistische monniken gepacht. Die zijn hard aan het werk om op het eiland een meditatie centrum in te richten. Vanuit Lam Lash voeren er houten sloepjes met toeristen aan boord langs het eiland. Wij waren nieuwsgierig geworden en besloten er met de rubberboten heen te gaan. Miep en Karen zouden gaan roeien en Corrie en ik zouden het 2-pk motortje achter ons bootje hangen en achter hen aan komen. Dat motortje weigerde echter te starten. Miep en Karen waren al een eind weg. Er stond een harde wind, die meer dwars dan achter was. Door de kijker zagen we dan Miep eens aan de riemen en dan ieder aan een riem en dan Karen weer eens aan beide riemen. Zo te zien was de afstand tot het eiland niet groot. Maar daar kun je je lelijk in vergissen. Wij Hollanders zijn niet gewend om afstanden in berggebieden te schatten. Door hun hoogte lijken bergen vlakbij te zijn. Holy Island is eigenlijk één hoge berg! Maar wel ruim twee zeemijl van ons vandaan zoals we op de zeekaart zagen. "Zijn jullie wel goed bij je

hoofd?" gebarde de schipper van het toeristensloepje naar Miep en Karen terwijl hij snel doorvoer, want hij had het koud. De monniken keken vreemd op toen zij die twee bezwete dames op bezoek kregen. Thee deed wonderen terwijl de dames piekerden over de terugtocht. "Eerst de boot een mijl of wat naar loef lopen om de wind meer dwars te krijgen". Hulp van Egbert hoefden ze niet te verwachten, die deed zijn middagdutje. En Corrie en Jan zijn wijselijk niet gegaan met die harde wind. Zelfs met z'n motortje... maar... "oh, daar heb je zei!". En inderdaad, Corrie en ik hadden de Anna P² losgemaakt van de mooring en waren erheen gevaren op de motor. We zijn dol op avonturen, maar het moet niet te gek worden.

Half past eight

Via Campbeltown in Schotland naar Donaghadee in Ierland. Daar zouden we 's avonds om "half past eight", bij hoogwater, naar de marina worden geloodst.

foto's die we in de Fisherman's Kirk schotten zijn wel aandoenlijk gek. Alles in die kerk is nautisch. De preekstoel heeft de vorm van een boeg, de verlichting is scheeps. Het houdt niet op.

Het Stranford Lough, dat we daarna bezochten, is een uitgebreid binnenwatersportgebied, ongeveer zo groot als Loosdrecht, Vinkeveen, Nieuwkoop, Aalsmeer en De Kaag bij elkaar, met een open verbinding naar de Ierse Zee. Het ligt net als Belfast in Noord-Ierland of te wel Ulster. Het is er prachtig en rustig. We brachten er met plezier een paar dagen door. Die open verbinding naar de zee is erg smal. Omdat er buiten een tijverschil van vier meter is, staat er in de smalle doorgang een getjstroom met verschrikkelijke snelheden. Als je het Lough uitvaart met de stroom mee en de wind is oostelijk, dan staan daarbuiten brekers zoals je niet eerder hebt gezien, ook al staat er een briesje van niks. Dat hebben wij ondervonden. Egbert maakte daar een foto van onze boot, dacht hij. Op de foto zie je een bijna verticaal staand stuk boeg en een bijna horizontaal liggende mast van de Anna P². Verder zie je alleen maar razend water op die foto. Helaas hebben we daar geen dia van.

(wordt vervolgd).

Anna P²

Ik voelde het tij alweer verlopen en stelde voor om zelf de ingang te gaan zoeken. Tijdens een wandelingetje had ik daar de boot al een beetje verkend. Het zag er niet al te moeilijk uit en het weer was kalm. Het ging goed. Toen wij de marina binnenvoeren begroette de havenmeester ons met de woorden: "Waarom bent u er nu al?" Hij begreep niet hoe ik me een uur had kunnen vergissen. Het is aan een Engelsman al helemaal niet uit te leggen. Ik vertaalde foutief 'half past eight' in 'half past BST', en concludeerde dat om 'half negen' NZT de loods aan boord zou komen. En die kwam niet. Natuurlijk niet. Ik verwachtte hem een uur te vroeg. Een blamage. Mijn autoriteit als zeeman te grabbel. Gelooft u me, het was niet eerder gebeurd en is verder ook niet meer voorgekomen.

Brekers voor het Stranford Lough
We bekeken Belfast op zondag. Dat moet u ons nooit nadoen. Er is werkelijk niemand die ook maar ergens mee bezig is op zondag. De stad is in de negentiende eeuw als een industriële havenstad gebouwd. De

2020 is jubileumjaar Colin Archer Memorial Race De reis van de Colin-Archer Holland

Op 11 juli 2020 start de 20ste editie van de Colin Archer Memorial Race van Lauwersoog naar Larvik, Noorwegen. In 1938 zeilde de Zaaandijker Ko Kuyt op de Colin-Archer-loodskotter Holland in slechts vier weken van New York naar Hoek van Holland. CAMR-deelnemer Frank van Koten schreef een verslag over een uitzonderlijke prestatie.

Joshua Slocum

De zeezeiler Ko Kuyt (geb. 1878) had grootse plannen om solo rond de wereld te varen. Zijn jeugdheld was de Amerikaanse kapitein Joshua Slocum, die in 1895 met de Spray ook zo'n reis had gemaakt. De twee mannen hadden overeenkomsten. Beiden waren kapiteins geweest met ervaring in Aziatische wateren in de vrachtaart. Ze navigeerden met gegist bestek en zonder chronometer, wat de lengtebepaling erg moeilijk maakte. Zelfs de boten van de heren hadden dezelfde afmetingen: 39 voet lang en 14 voet breed. Ook zaten ze beiden steeds krap bij kas en

allebei maakten ze op 60-jarige leeftijd een tweede rondje wereld niet af. Erger nog, Slocum vertrok op 14 november 1909 met de Spray richting West-Indië, waarna niets meer van hem werd vernomen.

Dirk Hofman

Tijdens de voorbereidingen werd Ko achtervolgd door een gefascineerde jongeman, die steeds opdook met de vraag of hij mee mocht. De aanhouder won, Dirk Hofman mocht zonder enige kennis van (zeil)zaken mee op wereldreis. Na veel misen en maren vertrokken ze op 22 augustus 1937 vanuit Ilmuiden, met de 40 jaar oude Holland. Echter, het liep niet allemaal zoals gepland. Na de start in Ilmuiden stond de wind NW in het Engelse Kanaal, ideaal om snel via Lissabon, Gambia te bereiken. Tijdens de oceaanoversteek naar Puntas Arena (Argentinië) bleek het geluk van de zeilers wat opgedroogd.

Foto: De Holland op de Atlantische Oceaan, 1938

Links: Joshua Slocum

Rechts: Ko Kuyt en scheepsmaat Dirk Hofman

Het onderwaterschip met de nieuwe antifouling uit Gambia groeide zo hard aan dat er na een paar dagen al onder de boot een hele dierenrijk graasde in de meters lange wieraangroei. Daarnaast werd de onervaren Dirk plotseling doodziek door malaria. Ko had zijn handen vol aan het de sturen van de boot en vooral met de ziekenverzorging. Het liep goed af, uiteindelijk na 71 dagen met een nog half levende Dirk bereikten ze 'de wallekant'. Ko riep dan ook opgewekt vanuit de kuip "dit moet Noord-Brazilië" zijn, waarna Dirk zich nog met half kon oprichten en kijkend uit de patrijspoort riep: "ja, ik zie een boom". Helaas voor de hondszieke Dirk en energieke Ko werd de ronding van Kaap Hoorn geschrapt en moesten ze tevreden zijn met een lusje Atlantic via Cayenne, Paramaribo, Curaçao, New York, Shoreham (Groot-Brittannië) en terug naar Zaandijk.

Anthony Fokker

Kuyt was geen rijk man. In 1934 kon hij dankzij de hulp van zijn familie wel voor 2250 gulden (nu plm. 40.000 euro) de kottor kopen, maar later had hij sponsors nodig. Onderweg kon de sportiefogende en met vele talen bewapende Ko de boordkas goed spekken met zijn vlotte lezingen voor ieder die het wel of niet wilde horen. Zo wist hij op Curaçao een nieuw grootzeil met een zware fok bij elkaar te praten en in New York maakte hij grote indruk bij de gezagvoerders van de Atlantische lijnvaart met zijn lachonieke en humoristische lezingen voor de leden van de jachtclub. Bij deze clublezing was ook Anthony Fokker aanwezig, die Ko uitnodigde de Holland te verhalen naar de chique Mautak Yachtclub op Long Island. Het

was handig dat Kuyt daar de refit en voorbereiding voor de terugweg kon doen en tegelijk Fokkers nieuwe bezit kon bezichtigen, een 35 meter lange, grijze, van mahonie gebouwde motorboot, in art-decostijl ingericht. Met de 2x600 pk. Wright Typhoonmotoren was de topsnelheid 55 km/ uur. Twee weken lang filmde de mediagelle Fokker de werkzaamheden en het vertrek van de Holland. Ko moet later een gat in de lucht gesprongen hebben toen hij de film van Fokker thuis bij de post zag. De

Ko: "Dit moet Noord-Brazilië zijn". Dirk: "Ja, ik zie een boom".

filmvertoning was bij de lezingen later in Nederland vaak het hoogtepunt van de avond. Helaas liep het voor zowel voor de film als voor de motorboot, genaamd QED (betekent: Quod Erat Demonstrandum), slecht af. Het schip brandde volledig af bij een proefvaart in oktober 1939 en Fokker overleed kort daarna. De film van Fokker werd tijdens de Tweede Wereldoorlog in Amsterdam door de nazi's geconfisqueerd en is sindsdien spoorloos.

De QED van A. Fokker

De terugreis

Ko gaat dus op 2 augustus 1938 zijn trossen los met bestemming Ijmuiden om zijn lusje Atlantische Oceaan met een inmiddels herstelde Dirk af te maken. De stemming is opperbest. Ko besluit om via de kortere maar koudere noordelijke route naar huis te zeilen, nu de boot met de nieuwe zeilen en lange boegspriet goed door de verwachte hoge zeeën loopt. Haast heeft. Ko wel, hij mist zijn vrouw en zijn twee zonen Kees en Jaap. Vrij snel na afvaart komen ze terecht in een dichte hardnekkige mist en Anthony Fokker met zijn racer zien ze al snel niet meer. Dwaars, op 5 augustus 1938, komt lichtschip Nantucket vaag door de mist in beeld en draait ook de wind naar ZW, fors in kracht toenemend. Nu stuift de kottor hard en stabiel de golven op en af, het log springt regelmatig over de 8 knoop. Eindelijk kan hij bewijzen aan de rest van de wereld dat hij met zijn Colin-Archerboot een retnelle zeiler is. Na de depressies staat weer snel de grote kluiver op de boegspriet. De wind draait vaak en na overstag verplaatsen ze regelmatig de binnenballast: waterblikken, voorraden, kettingen enzovoort.

Bezoek aan stuurboord

Op 14 augustus, met het log op 1300 mijl en in een zware bui over bakboord aan de wind ploegend, is er aan stuurboord opeens

Ko Kuyt

bezoek. De Kellenwald, uit Hamburg, loopt aan lij voorbij, vlakbij de Holland. De kapitein gaat enthousiast met de groetvlagen aan de gang en blijkt ook nog een talentvol fotograaf. Hij stuurt na zijn aankomst in Hamburg zijn foto meteen naar Zaandijk.

(wordt vervolgd)

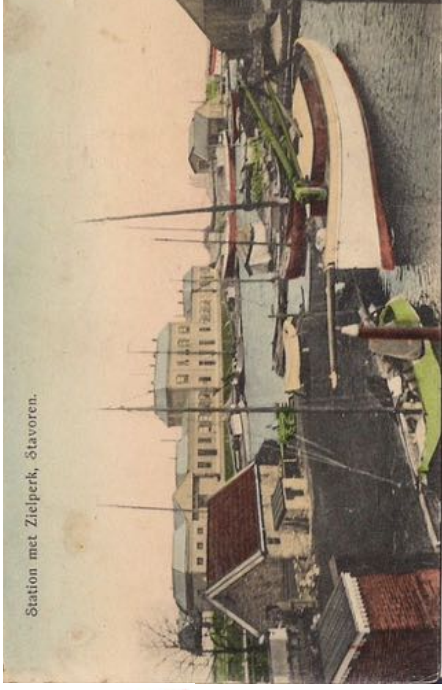
Frank van Koten, Feniks, Durgerdam

Meer informatie over de race Lauwersoog-Larvik die op 11 juli 2020 start: www.camr.nl

De Kellenwald uit Hamburg, van wie de kapitein de foto van de Holland op pagina 23 maakte.

Varende voorouders

Station met Zieperk, Stavoren.

De vorige eigenaar, ene Heinsius, had dit schip gebouwd op zijn werf in Stavoren en had dit schip al bestemd voor de verhuur aan toeristen ("32 ton groot, zeewaardig, met drie hutten en zes bedden": De Tijd, 14 mei 1899), huurprijs voor een week was 13 pond sterling (= 157 gulden in die tijd), inclusief bemanning (Leeuwarder Courant, 13 mei 1899). Die werf van Heinsius blijkt nog te bestaan, al is het onder een andere naam en plaats en wat nu uiteindelijk Jachtservice Noord-Nederland is (<https://www.skutsjehistorie.nl/>).

www.skutsjehistorie.nl/

De kotteer Claudia in de haven van Stavoren.

Kennissen vragen zich soms verbaasd af waar mijn liefde voor het zeilen, bootjes en water vandaan komt. Is het erfelijk? Moet je ervoor naar de dokter? Is er medicatie voor dit afwijkend gedrag?

Varensbloed

In een poging mij te verantwoorden voor mijn oogkleppen ben ik op zoek gegaan naar het varensbloed van mijn voorouders. Nou weet ik dat mijn opa een rechtgeaarde Fries was uit Stavoren die in 1916 naar Holland is geëmigreerd en een fanatiek zeiler was. De rest van de familie komt uit een boeren- of industrieel milieu en daar zit geen druppel water bij. Het feit dat mijn vader zelfde wordt binnen de familie verklaard met de gedachte dat hij toch al een beetje afwijkend was en op deze manier beter dacht mooie meiden te versieren.

Bingo!

Daarom ben ik wat verder in de familie van mijn opa gedoken, mijn moeder van 96 de duimschroeven aangedraaid in het belang van het onderzoek en ziedaar: een zuster van opa bleek begin vorige eeuw getrouwd te zijn met een binnenvaartschipper en woonde daarna in bittere armoede op een schip.

Maar het was meer bingo toen ik ontdekte dat opa's broer Lijlke al voor de eerste wereldoorlog een kotteerjacht had dat hij verhuurde, meestal aan Engelse toeristen die daarmee op de Zuidoostzee of zelfs naar de Oostzee voeren, met zichzelf als schipper. Deze kotteer heette Claudia en met dit losse gegeven ben ik gaan zoeken op Delpher.nl, een fantastische site waarop de meeste kranten van Nederland zijn gedigitaliseerd en terug te vinden zijn met het internet. Via een zoekmenu vulde ik de periode in, de naam 'Claudia' en 'Stavoren' en ziedaar.

"Ik heb een voorouderlijke charterschipper!"

Scheepswerf Heinsius

Die broer Lijlke (of Lykete volgens mijn moeder) bleek de Claudia in 1907 te hebben gekocht uit een faillissements/boedelverdeling voor 901 gulden (Nieuwsblad van Friesland van 27 april 1907).

trouwen, hetgeen vaker een breekpunt is in de relatie tussen man, schip en vrouw. Lijlke verkocht zijn schip, samen met onder andere "18 kippen en een haan, piekenloop [een stok waar 'pieken', Fries voor 'kippen', op slapen], tafel, hanglamp, plankhout, schaaftank met schroef en eenige visscherijartikelen" (Nieuwsblad van Friesland, 18 juni 1915).

'Mijn' charterverleden

Het schip bracht toen 487 gulden op: het was een slappe tijd, zo midden in de eerste wereldoorlog. Het schip schijnt te zijn verkocht naar Dordrecht, maar daar loopt het spoor dood. De naam Claudia leeft voort in de zeilschepen van mijn vader, van wie ik zeilen heb geleerd en vervolgens in het schip van mijn zwager. Trots op 'mijn' charterverleden hangt er nu een foto van de oude Claudia in mijn boot en verveel ik mijn zonen met voorouderverhalen, terwijl ze alleen belangstelling hebben voor water als ze bij erg mooi weer kunnen suppen vanaf mijn boot.

Doe zelf onderzoek!

Heeft u ook behoefte om uw vaargedrag historisch te verantwoorden? Kom dan langs op het Scheepvaartmuseum of kijk op <https://www.hetscheepvaartmuseum.nl/> doen/bibliotheek Daar vindt u zoek een persoon. En als u er niet uitkomt: stuur een mailtje naar bibliotheek@hetscheepvaartmuseum.nl

Piet Schoemaker, Déjà Vu III, Amsterdam

(Gebruikte bronnen: zie pagina 30)

Trouwen

Bij de verkoop in 1907 bleek het "tourisme" al een onderwerp te zijn waar de provincie zich mee bemoeide in het belang van de economie. De VVV's van Leeuwarden en Sneek hoopten toen dat, "ter bevordering van het vreemdelingenverkeer in deze provincie" (Leeuwarder courant, 6 april 1907) het schip behouden zou blijven voor de verhuur aan toeristen. Dat is zeker gelukt met de Claudia, totdat Lijlke in 1915 ging

Van Wales naar Cornwall

Verslag van een overtocht die even spannend werd

Milford Haven,
waar ik vier
dagen op beter
weer wachtte

Op de terugreis van een schitterende tocht naar de Hebriden was ik in de tweede week van september 2018 aangekomen in Milford Haven, in het zuidwesten van Wales. Vandaaruit wilde ik het Bristol Channel oversteken naar Land's End, de uiterste westpunt van Cornwall, en dan overnachten in Newlyn, aan de Engelse Kanaalkust.

Beter weer op komst

Ik zou bijna 24 uur moeten varen en dus een nacht moeten doorhalen. Dan wil je niet overvallen worden door slecht weer. Aanvankelijk zag het er niet best uit. Er vielen voortdurend buien en de krachtige tot harde wind zat bijna de hele tijd in de zuidwesthoek. Maar na vier dagen leek er een verbetering op komst. De barometer steeg een beetje en de onlineweerberichten en -windkaarten zagen er goed uit. De matige wind zou eerst westelijk zijn, daarna zou hij naar het noorden draaien en afzwakken. Vooral dat laatste was gunstig, want ik wilde bij het

olieterminals. Ik heb inmiddels al aardig wat ervaring met het navigeren in het donker, maar ik vind het nog steeds lastig. Je bent voortdurend bezig om van ieder licht dat je ziet vast te stellen wat het is. Hooft het groene licht dat je in de verte ziet bij een boei? Nee, het knippert niet, dus dan moet het het stuurboordlicht van een schip zijn. Is ook zijn bakboordlicht te zien? Zo nee, dan en je niet hoeft uit te wijken. Op de Cleddau liggen veel kardinale tonnen. Ik kon ze op de kaart wel identificeren, maar om te weten aan welke kant ik ze moest passeren telde ik voor de zekerheid ook iedere keer het aantal flikkeringen. Zo verveelde ik me geen moment.

"Ik wilde bij het rondenvan Land's End rustig weer hebben"

Koers naar Land's End

De verveling en het gevecht tegen de slaap kwamen pas een paar uur later toen ik op het Bristol Channel voer en de lichten van de boeien, kustlichten, vuurtorens en olieraffinaderijen achter de horizon waren verdwenen. Maan en sterren waren niet te zien en om me heen was het alleen maar diepzwart, zelfs het water vlak naast de boot zag ik niet. Lichten van schepen zag ik ook niet en op de plotter was te zien dat de schepen die er voeren allemaal ver weg waren. Ik had al op de Cleddau de zeilen gehesen en ruim aan de wind koerste ik richting Land's End. De stuurautomaat zorgde dat het schip goed op koers bleef en ik hoefde alleen maar in de gaten te houden of er schepen in de buurt waren en of de stand van de zeilen nog goed was. Dat was alleen te zien als ik het deklucht aanzette. Alhoewel er voldoende wind stond om te zeilen en ik de stroom in de rug had, viel de snelheid wat tegen en heb ik de motor erbij gezet. Helaas regende het zo nu en dan, maar veel stelde het niet voor en

omdat ik onder de buiskap kon schuilen had ik er weinig last van.

Uit de koers

Ik zat daar een beetje te dutten toen het plotseling begon te plenzen. Vervolgens was dat de wind tegelijkertijd naar het noorden draaide en ik daarom niet meer in de beschutting zat. Omdat ik geregeld de kajuit in ging, stond het luik open en de regen viel nu schuin naar binnen. Op de vloer stond al een klein plasje en ook de kaarttafel werd behoorlijk nat. Ik ben snel naar binnen gegaan om de boel droog te maken. Toen ik daarmee bezig was, merkte ik dat er buiten iets aan de hand was. Het schip ging ineens behoorlijk schuin, ik hoorde dat de genua stond te killen en ik hoorde ook het alarm van de stuurautomaat, een teken dat hij geblokkeerd was omdat de druk op het roer te groot was geworden. Ik ben snel naar buiten gegaan en ik zag dat het schip door het blokkeren van de stuurautomaat totaal uit de koers was geraakt. Ik voer niet meer richting Cornwall, maar naar Ierland. Regenen deed het bijna niet meer, maar de wind was enorm toegenomen, tot 26 en soms 28 knopen, ruim windkracht 6, begin windkracht 7.

Klapgijpen

Ik heb direct de stuurautomaat afgekoppeld en geprobeerd het schip weer op koers te krijgen, maar dat lukte niet omdat ik te veel zeil voerde. De enige remedie was het even met killende zeilen te laten drijven en dan de genua flink in te rollen. Toen dat gebeurde was, kreeg ik het schip snel op koers. Helaas voor ik nu niet meer aan de wind, maar pal voor de wind. Bij harde wind en veel zeezag is dat een lastige koers omdat het gevaar bestaat dat er door het slingeren van het schip klapgijpen voorkomen. Meestal kun je die al zien aankomen als je je vaantje goed in de gaten houdt, maar in het pikkedonker is dat een stuk lastiger.

(wordt vervolgd)

Jaap van der Harst, Nehalennia, Durgerdam

Zorgeloos varen & stallen.

Jachtstalling binnen & buiten

Nieuwbouw

Refit, reparatie & onderhoud

Watersportwinkel

Jachtmakelaardij

Ons vakkundige team
staat voor u klaar.

Onze zorg houdt de vaart erin.

**Reserveer online
of bel ons**